

Réka

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 4. szám, 2020. január 24.

Csak azt láttam, hogy valaki a földön fekszik, de volt valami furcsa a képben, valami nem helyénvaló, ezért álltam meg mégis, miután már egy, remélem, alig észrevehetően túlnyújtottat léptem, pont, mint előttem is mindenki, és próbáltam én is azt a nem létező, mégis nagyon érdekes dolgot nézni az utca túloldalán, amit ők, és ami csak azzal hívta fel magára a figyelmet, hogy pont az ellenkező irányban volt, mint az a szerencsétlen. De nem, nem tudtam továbbmenni, valami megállított, talán valahogy úgy csavarodott a test, talán hallhattam valamit, mindenesetre utánam nyúlt egy csáp, és visszarántott. Leguggoltam, szólongattam, csináltam, amit bárki csinált volna, rázogattam, mentőt hívtam, magam felé fordítottam, hogy lássam, lélegzik-e, és amikor megéreztem, hogy igen, kinyitotta a szemét és rám nézett, és nagy nehezen szétválasztotta az ajkait, hogy mondjon valamit. A kezembe vettem az arcát, és akkor történt.